

[Justitsministeren.]

midlertidige Lovgivning, under de nuværende Forhold stadig gør sig gældende, og da der endnu ikke er sket en saadan Tilbagevenden til ogsaa i fremmedlovmæssig Henseende normale Forhold, som gerne skulde indtræde, forinden en gennemgribende Revision af Fremmedloven af 15. Maj 1875 finder Sted, fremsættes nærværende Lovforslag. Lovens Gyldighedstid foreslaas af Hensyn til en saadan forestaaende Revision begrænset til et Aar, altsaa til 31. Marts 1947.

Lovforslaget er i det store og hele enslydende med den gældende Lov af 30. Marts 1942 og dennes Forgængere, Lovene af 30. Marts 1940 og 31. Marts 1938. Bortset fra enkelte Ændringer, som de særlige Forhold under Krigen kunde begrunde, er Lovforslaget saaledes i det væsentlige enslydende med den tilsvarende Lov fra før Krigen, da man var indstillet paa normale Forhold. De under Besættelsen indhøstede Erfaringer nødvendiggør imidlertid en Skærpelse i enkelte Retninger af Agtpaagivenheden over for visse Grupper Udlændinge. Paa den anden Side bør det ogsaa være et af Fremmedlovgivningens Maal at bidrage til at lette Mulighederne for en større Bevægelsesfrihed mellem Landene overalt, hvor afgørende Grunde ikke taler imod. De nævnte Hensyn har derfor gjort enkelte Ændringer ønskelige.

Lovforslagets § 2 betegner saaledes en Skærpelse i Forhold til den nugældende Lovs § 2, hvorefter Adgangen til at udvise en Udlænding er betinget af, at den paagældende ikke har erhvervet Forsørgelsesret her i Landet. Saadan Ret kan støttes paa et i Medfør af § 18 i Lov af 20. Maj 1933 om offentlig Forsorg udstedt Forsørgelsesbevis. Imidlertid har man ved den paabegyndte Udrensning af landsskadelige Elementer blandt herboende Udlændinge allerede stødt paa og vil utvivlsomt ogsaa fremtidig støde paa Tilfælde, hvor vedkommende Udlænding har faaet udstedt Forsørgelsesbevis, men hvor det paa Grund af hans Forhold og Optræden under Besættelsen vil virke i højeste Grad krænkende, hvis Udvisning paa Grund af den nævnte nugældende Begrænsning skulde være udelukket. Det foreslaas derfor, at Ordene „og ikke har erhvervet Forsørgelsesret her i Landet“ i den nugældende Lovs § 2 udgaar.

I Lovforslagets § 5 er derhos optaget en Bestemmelse, hvorefter Justitsministeren bemyndiges til ved kgl. Anordning at fastsætte nærmere Regler for Udstedelse af Pas til danske Statsborgere, herunder om Adgangen til at nægte Pasudstedelse eller ind-

drage allerede udstedte Pas. Justitsministeriet har allerede i nogen Tid været opmærksom paa Ønskeligheden af, at der gives nærmere Regler for Udstedelse af Pas til danske Statsborgere, idet den nugældende Ordning ikke frembyder tilstrækkelig Sikkerhed for Pasindehaverens Identitet, ligesom det ogsaa har vist sig nødvendigt bedre at kunne sikre sig mod Pasforfalskning. I øvrigt er det Tanken med den foreslaaede Bestemmelse at søge den allerede nu gældende Praksis, hvorefter man i visse Tilfælde anser sig beføjet til at nægte Pasudstedelse til danske Statsborgere eller inddrage allerede udstedte Pas, lovfæstet. Det er utvivlsomt, at der, navnlig for saa vidt Visumpligten indskrænkes, vil forekomme Tilfælde, hvor man fra Politiets Side kan have meget stor Interesse i at forhindre en dansk Statsborgers Udrejse af Landet ved Nægtelse af Pasudstedelse eller Inddragelse af et allerede udstedt Pas, f. Eks. hvor en Person, der er sigtet for et strafbart Forhold, eller som ønsker at undrage sig en ham paahvilende Forsørgerpligt, staar i Begreb med at forlade Landet. En yderligere Ophævelse af Visumtvangen for danske Statsborgere til Lettelse for de Tusinder af lovydige Borgere forudsætter, at der — i Lighed med, hvad der gælder f. Eks. i Sverige — fortsat er Adgang til i Tilfælde, hvor særlige Forhold gør det paakrævet, at hindre enkelte Personers Udrejse. Af Hensyn til den enkelte finder man det imidlertid ønskeligt, at der gennem Fastsættelse af nærmere Regler i en kgl. Anordning sættes klare Grænser for Politiets Beføjelse i saa Henseende.

Efter de nugældende Bestemmelser kan Udlændinge, der har haft fast Bopæl her fra før den 1. April 1926, uden særlig Tiladelse tage Ophold og Arbejde her i Landet. Imidlertid har det vist sig, at det er nødvendigt fremtidig i et vist Omfang ogsaa at følge disse Udlændinges Færd. Ved den nævnte Gennemgang af herboende tyske Statsborgeres Forhold under Besættelsen er det saaledes ikke ualmindeligt at træffe paa Tilfælde, hvor der vel ikke foreligger tilstrækkeligt Grundlag for en Udvisning af saadanne Personer, som allerede før den 1. April 1926 havde taget Bopæl her, men hvor det er nødvendigt fremtidig at sikre sig Kontrol med deres Virken her i Landet. Det maa derfor anses for paakrævet, at der skabes Hjemmel for principielt at inddrage alle herboende Udlændinge under det almindelige Fremmedtilsyn, saaledes som foreslaaet i Bestemmelsen i Lovforslagets § 6, Stk. 2.

Paa den anden Side er det klart, at Be-